Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII Ч. 125. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 3-го ЛИПНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 3, 1985 No. 125. VOL. XCII

Микола Мовчан відвідав українців у Філядельфії

Філядельфія, Па. (Я. Татомир). — В середу, 19-го червня філядельфійська громада зустрілася з Миколою Мовчаном, колишнім підстаршиною совєтської армії, який на початку літа 1983 року перейшов на сторону афганських повстанців, а перед роком прибув до ЗСА.

М. Мовчан під час відвідин „Дзвону Свободи".

Зустріч відбулася у приміщенні Українського Освітньо-Культурного Центру і її влаштував Комітет Оборони Прав України.

Перед зустріччю Мовчана з українською громадою КОПУ влаштував йому зустріч з американською пресою. У висліді тієї зустрічі, наступного дня появилися у двох найбільших філядельфійських часописах, „Філядельфія Інкварєр" та „Дейлі Нюз" про Миколу Мовчана та про його пригоди великі, прихильні статті ілюстровані знімками. Обидві статті кількакратно згадують про українську національність Мовчана, про філядельфійський Комітет Оборони Прав України і його голову Уляну Мазуркевич, про героїчну боротьбу афганського народу тощо.

Коли взяти до уваги, що наклад двох вище згаданих часописів є понад два мільйони примірників і що їх читає приблизно чотири-п'ять мільйонів мешканців Філядельфії й околиці, то пресова конференція, що її влаштували наші невтомні амбасадорки з Комітету Оборони Прав України, виявила себе дуже корисною і для нас і для справи інформування американського загалу про героїчну боротьбу афганського народу проти московських наїздників.

Зустріч М. Мовчана з українським громадянством відкрила голова КОПУ У. Мазуркевич. Миколі тепер 21 рік. Він син колгоспників з Житомирщини. Миколу покликали до військової служби, коли йому було 18 років. Перед виїздом до Афганістану, воякам говорили, що вони їдуть боронити афганський нарід і демократію перед американцями, пакистанцями та китайцями, казали, що в Афганістані вони будуть будувати школи і садити дерева. Після приїзду в Афганістан М. Мовчан не будував шкіл і не садив дерев. Він не бачив також, щоб це робили інші совєтські вояки. М. Мовчан натомість бачив совєтські військові відділи, які входили до афганських сіл і стріляли в кожний предмет, що рухався, значить винищували цивільне населення, прихильне в більшости до повстанців.

Під час Другої світової війни нацисти замордували діда Мовчана. Він знав про це від батьків. В Афганістані Мовчан побачив, що совєти ведуть таке брутальне переслідування афганського населення, як колись нацисти в Україні. Тоді він рішив перейти на сторону афганських повстанців.

З афганськими повстанцями Мовчан був 14 місяців. Офіційно він був з ними як полонений, але афганські повстанці добре його трактували.

Мовчан сказав, що афганці боряться дуже завзято, але вони озброєні, з малими виїмками легкою зброєю, переважно зброєю совєтського виробу, ще з часів Другої світової війни.

Стан совєтських військ в Афганістані, зокрема мораль совєтських вояків, погані. Дуже поширене вживання наркотиків, зокрема гашишу, є випадки вбивства старшин і є випадки самогубства.

Мовчан не сказав нічого про те, як він дістався з Афганістану до ЗСА.

Тепер Мовчан працює перекладачем у видавництві „Пролог". В майбутньому він плянує студіювати, набути відповідний фах, влаштуватись на роботу і бути корисною одиницею української спільноти.

Державний департамент здивований різким виступом М. Ґорбачова

Вашінгтон. — Державний департамент ЗСА опублікував рапорт у зв'язку з виступом у Дніпропетрівському в середу, 26-го червня, генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова, який обвинуватив З'єднані Стейти в тому, що вони „тягнуть час" на переговорах у Женеві і заявив, що якщо ситуація там не зміниться, то Совєтський Союз „займеться переоцінкою всієї ситуації".

У рапорті в досить різких висловах говориться про лицемірство М. Ґорбачова, про те, що його виступ викликає сумніви щодо щирости Совєтського Союзу на переговорах у Женеві — чи дійсно йому потрібний договір про обмеження озброєнь.

„Ми здивовані перекрученою характеристикою, яку дав Ґорбачов Женевським переговорам, і його погано замаскованою погрозою зірвати їх", — сказано в рапорті.

З самого початку другого туру переговорів у Женеві обі сторони зайняли протилежні точки зору в підході до вирішення трьох основних питань, що обговорюються на переговорах: обмеження стратегічної наступальної зброї і зброї середнього засягу дії, попередження перегонів озброєння в космосі.

ЗСА запропонували спочатку досягнути порозуміння з двох видів наступальної зброї, а потім провадити переговори про стратегічну оборонну зброю. Совєтська делегація заявила, що до того часу, поки З'єднані Стейти не погодяться провадити переговори про заборону всіх видів космічної зброї оборонного значення, включаючи дослідницьку роботу в тій ділянці, вони не будуть обговорювати проблему обмеження наступальної зброї.

„Совєтська делегація весь час висуває односторонні попередні умови, пов'язуючи обговорення питання про зменшення нуклеарного озброєння зі своїми попередніми вимогами, настоюючи, щоб ми припинили всі дослідження щодо стратегічної оборони з елементами космічного базування", — сказав речник Державного департаменту Едвард Джереджан. Він заявив також, що лицемірство Совєтського Союзу цілком очевидне, бо СССР є єдиною у світі країною, яка володіє системою протибалістичних ракет і протисателітною системою оборони.

Е. Джереджан додав, що СССР неодноразово зривав прийняття договору з наступальної зброї і на протязі багатьох років докладав всіх зусиль, займаючись дослідженням, подібним до тих, які тепер дістали на Заході назву „зоряні війни".

Не зважаючи на різку реакцію Державного департаменту на виступ совєтського лідера, Джереджан ще раз підтвердив зацікавлення американської сторони в зустрічі на високому рівні керівників двох великих держав — ЗСА і СССР. Він додав, що переговори про час і місце зустрічі все ще продовжуються.

Заповідають ізоляцію летовища в Бейруті

Вашінгтон. — Уряд ЗСА поінформував в понеділок, 1-го липня ц.р., що в наслідок захоплення літака TWA розпочинає тепер дипломатичну акцію, щоб ізолювати зовсім летовище в Бейруті так довго, як у Ливані будуть проходити терористичні атаки. Як стверджено, 15 відсотків терористичних нападів на літаки і на поодиноких чужиницьких громадян відбулися досі на терені Бейрута, а особливо проходили через летовище в Бейруті. Тому президент Роналд Реґен постановив тепер, як перший ступінь до ізолювання того летовища, перервати негайно прилети до ЗСА ливанських літаків так пасажирських як і транспортових і закликає до такої акції інші західні держави.

Того самого дня, як Р. Реґен зробив перший крок для поборювання міжнародних терористичних акцій, на двох міжнародних летовищах, а саме в Римі та Мадриді вибухли бомби, які правдоподібно знаходилися в багажі пасажирів.

При вибухах загинула одна жінка, а 29 людей було поранено у Мадриді, а в Римі 12. В обидвох випадках не відомо, хто і де вложив ці бомби. Також в Атенах вибухла бомба під автом американського військовика, біля готелю де живуть американські службовики.

Всі ці несподівані атаки є немов продовженням того, що сталося з американським літаком перед двома тижнями.

Тепер, коли усі закладники з літака вже на волі, та в дорозі до ЗСА, ізраїльський уряд подав до публічного відома, що в найближчих двох днях звільнить 300 із 735 шіїтів, але підкреслює, що це звільнення є наслідком політики Ізраїля, а не наслідком того що сталося в останніх днях.

В МОСКВІ НАСТУПИЛИ НЕОЧІКУВАНІ ЗМІНИ

Москва. — У вівторок, в ранніх годинах, 2-го липня ц.р., західні кореспонденти акредитовані в Совєтському Союзі повідомили про далекойдучі зміни у совєтській керуючій верхівці, а саме, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов не був обраний Верховною Радою СССР, яка якраз тепер відбуває свою сесію в Москві, на голову Президії Верховної Ради СССР, натомість цим цілком номінальним і церемоніяльним постом наділили довголітнього міністра закордонних справ від 1957 року Андрея Ґромика, а його місце зайняв Едуард А. Шеварнадзе, 57-річний грузинський партійний лідер, який коротко перед тим був номінований повним членом Політбюра, збільшуючи число членів до 13-ти.

Е. А. Шеварнадзе є першим секретарем південно-кавказької республіки Грузії, відомої із сильного спротиву русифікаційної політики Москви, корупції й інших неспокоїв. За владування М. Ґорбачова Е. Шеварнадзе, маючи підтримку самого лідера СССР, почав був вживати заходи для привернення „порядку" в республіці. Шеварнадзе є сином вчителя, народжений 25-го січня 1928 року у грузинському селі Маматі. На 20-му році життя став членом партії, а після закінчення студій скоро вибивався серед партійної республіканської верхівки: став членом Верховної Ради Грузинської ССР, шість років пізніше виконував функцію міністра внутрішніх спра, в 1976 році був втягнений у справи всекрайового засягу Два роки пізніше був номінований кандидатом в члени Політбюра.

Ґ. Романова усунули з політичної арени

Москва. — Як повідомило совєтське пресове агентство ТАСС, у понеділок, 1-го липня, на пленумі ЦК КПСС із складу Політбюра „за станом здоров'я" був виведений Ґріґорій Романов. У повідомленні ТАСС сказано: „Політбюро ЦК КПСС задовольнило просьбу Ґ.В. Романова звільнити його від обов'язків члена Політбюра і секретаря ЦК КПСС у зв'язку з виходом на пенсію за станом здоров'я".

Так погасла зірка Ґріґорія Романова, який ще недавно вважався головним суперником Міхаїла Ґорбачова у боротьбі за владу в Кремлі.

Усунення Ґ. Романова з партійно-політичної сцени свідчить про те, що М. Ґорбачов консолідує владу в своїх руках. Про це свідчать і три нові призначення, зроблені у понеділок на пленумі ЦК. З кандидатів у члени Політбюра переведений Едуард Шеварнадже, кандидатами у члени Політбюра вибрані Лєв Зайков і Боріс Єльцін.

Звертає на себе увагу той факт, що 62-річний Романов „пішов на пенсію", а 62-річний Зайков став кандидатом у члени Політбюра. Справа, звичайно, не у віці Романова, якого недавно бачили у „повному здоров'ї" на курорті в Піцунді, а в тому, що Ґорбачову не потрібні суперники в Політбюрі. Ходять чутки, що після смерти К. Черненка, Романов, зрозумівши, що йому не бачити поста генерального секретаря, висунув кандидатуру Віктора Ґрішіна — члена Політбюра і боса московської партійної організації.

Вважають, що після виводу Романова із складу ЦК і Політбюра, Ґорбачов практично не має суперників в його прагненні до абсолютно одноособової влади.

КОМІСІЯ ЗАХИСТУ ГРОМАДЯНСЬКИХ ПРАВ ПРИ КУК ПРОДОВЖУЄ ПРАЦЮ

Торонто, Канада. — Преса повідомила, що Комісія Дешена мабуть буде вживати совєтську документацію в своїй праці ,але остаточне рішення ще не було зроблене. Щоб не допустити до цього, Комісія Захисту Громадянських Прав звертається до поодиноких осіб і організацій, щоб вони масово висилали листи й телеграми до відповідних урядових чинників, протестуючи проти вживання совєтських свідчень. Такі листи й телеграми слід слати до своїх представників в Парляменті, Головного Прокуратора („Solicitor-General") міністра справедливости і прем'єр-міністра. Комісія Захисту Громадянських Прав вже вислала до місцевих відділів КУК і українських парафій сотні посилок з відповідними матеріялами, зразками листів і вже видрукованими картками, які тільки треба підписати і вкинути до почтової скриньки. Тому за допомогою в цій справі проситься звертатися до вищезгаданих установ. Ті установи також одержали відповідні квитарі і збирають фонди на працю Комісії Захисту Громадянських Прав.

Комісія і далі збирає документацію, зізнання свідків та інші допоміжні матеріяли, які будуть використані для інформування преси, урядових чинників, парляментаристів, а також при виготовленні зведення („brief"), яке Комісія Захисту Громадянських Прав передасть Комісії Дешена. Вирішено купити документальний фільм (який тепер виготовляється в ЗСА), про використання совєтських доказів у судах і їх вплив на правосуддя. Цей фільм буде показуватися пресі, членам парляменту та іншим групам, які мають вплив на рішення уряду, коли він розглядатиме рекомендації Комісії Дешена. Деякі члени Комісії Захисту Громадянських Прав, а особливо її голова — Іван Григорович і голова Фінансового Комітету - Микола Кушпета, відбули ряд зустрічей з українськими громадянами (декілька зустрічей в Торонто, а також у Вінніпезі, Ванкувері, Гамільтоні, Ошаві, Судбури й Лондоні). Такі зустрічі також заплановано відбути і в інших містах. Адвокат Комісії Іван Сопінка є в постійному контакті з членами Комісії Дешена.

Праця Комісії і її успіх вимагає багато зусиль і фондів. Тому Комісія звертається до української громади із закликом допомогти їй у створенні мільйонового фонду Захист Громадянських Прав. Рекомендується, щоб поодинокі особи склали даток на цю ціль у сумі сто долярів й більше, а організації, підприємства і фінансові установи — більші суми. Збірку координує Централя КУК, а пожертви можна складати або висилати до Централі й місцевих відділів КУК, Комісії Захисту Громадянських Прав, українських кредитівок, церковних і світських організацій та уповноважених збірщиків. Висилаючи пожертви, слід зазначувати, що це пожертва на Фонд Комісії Захисту Громадянських Прав (Сивил Либертіс Комишен). Кожен жертводавець одержить посвідку на прибутковий податок. Ця збіркова акція, як і вся праця Комісії, підлягає перевірці Контрольної комісії Централі КУК.

Адреса Централі КУК: Ukrainian Canadian Committee, 456 Main Street, Winnipeg, Manitoba ,R3B, 1B6.

У всіх справах зв'язаних з цією акцією проситься писати на адресу: Civil Liberties Committee, 2445- a Bloor St. West, Toronto, Ontario M6S 1P7. Tel.: (416) 762-7888.

СОЮЗІВКА ВІДКРИВАЄ ЧЕРГОВИЙ ЛІТНІЙ СЕЗОН

Кергонксон, Н. Й. — Союзівка, відпочинково-культурна оселя Українського Народного Союзу в Кетскильських горах, розташована серед прекрасної гірської природи, відкриє свій черговий літній сезон забавою вже в п'ятницю, 5-го липня під звуки усіма любленої оркестри „Іскра", великою мистецькою програмою в суботу, 6-го липня о год. 8:30 вечора, у якій виступлять: вокалістка Ліда Гаврилюк, музикант-вокаліст, Олесь Кузишин, танцювальний ансамбль „Громовиця". Після програми, на великій площадці біля Веселки, а у випадку непогоди у великій залі, буде забава. До танців знову гратиме оркестра „Іскра". Мистецькими програмами вестиме на Союзівці під час цілого літа конферансьє Роман Лупань, а гостинно виступатиме також Аня Дидик, довголітня конферансьє на цій Оселі.

„Громовиця" танцювальний ансамбль.

Управа Союзівки сподіється великого напливу гостей і відвідувачів в кінці цього тижня у зв'язку зі Святом Незалежности ЗСА яке припадає в четвер, 4-го липня і початком вакаційного сезону. Тому охолоджувана заля павільйону Веселка буде дуже популярним пристановищем для багатьох старших й молодших відвідувачів Оселі УНСоюзу, яка притягає українців з багатьох стейтів ЗСА, Канади, а то й інших позаокеанських країн, своєю красою, своїм гірським розташуванням, цілотижневими програмами, танцювальними забавами, популярним під кожним оглядом, а особливо в гарячі дні великим олімпійського розміру басейном та різними спортовими активностями на багатьох тенісових кортах і відбиванковій площі.

Під час літнього сезону виступатимуть різноманітні й популярні мистецькі одиниці, хори, квартети, солісти, танцювальні ансамблі, тощо.

Між іншим, в суботу, 13-го липня, тут виступатиме співак-соліст Василь Мельничин при акомпаньяменті своєї доні піяністки Андріяни, дівочий хор „Веснівка", під диригентурою Зірки Зорич-Кондрацької, а до забави приграватиме оркестра „Темпо" І. Коваля.

Ліда Гаврилюк

Отже Союзівка, відкрила свої гостинні двері і запрошує кожного, що шукає відпочинку, спокою чи товариства в гурті українського середовища до себе в гості.

ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ СУА

Випані, Н. Дж. — 61-ий Відділ СУА у Випані, Н. Дж. влаштовує ювілейну забаву й бенкет з нагоди 25-ліття Відділу, яка відбудеться тут 14-го вересня ц.р. о годині 8-ій вечора в залі American Legion 13-23 Legion Place Whippany, N. J. Вступ на забаву є 15 дол. для дорослих і 8 дол. для студентів. До забави приграватиме оркестра „Чари". Зголошення надсилати до 31-го серпня на адресу Irene Bilencki M.D. 12 Thomson Way Morris Plains, N. J. 07950.

За дальшими інформаціями звертатися до Терені Ракочої на тел.: (201) 994-4171.

В СВІТІ

КОРАБЕЛЬ АНГЛІЙСЬКИХ військово-морських сил „Челенджер", який „прочісує" Атлантійський океан, де сталася катастрофа літака індійської компанії, зафіксував у четвер, 27-го червня, слабі сиґнали з океанського дна. Вважають, що вони можуть надходити з „чорної скриньки" літака, що впав в океан.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ СССР офіційно оголосило, що на чотири тижні, з 15-го липня до 11-го серпня, на час проведення в столиці СССР Міжнародного фестивалю молоді, припиняється видача в'їзних віз в СССР для приватних гостей чужинців, що проживають у Москві. Совєтські керівники заявили, що на фестиваль прибуде до Москви понад 50,000 представників молодечих організацій, переважно з комуністичних країн. Фестиваль пройде під гаслом „За антиімперіялістичну солідарність, мир і дружбу".

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКЕ телебачення показало минулого тижня документальний фільм про жахливі злочини, вчинені доктором Йозефом Менґеле в 1943-45 роках у концентраційному таборі смерти Освєнцім. У кінці передачі виступив син доктора-бузувіра Рольф Менґеле, якому було дев'ять місяців, коли його батька посадили до в'язниці, а потім звільнили війська союзників у кінці Другої світової війни. Вперше Рольф побачив свого батька у 1956 році у Швайцарії, куди Йозеф Менґеле прибув нелеґально. Виступаючи на телебаченні, Рольф Менґеле сказав, що його батько помер, не відчуваючи ніяких докорів сумління.

В КИТАЙ З ОФІЦІЙНОЮ візитою прибув минулого тижня голова іранського парляменту Алі Акбар Хашемі Рафасанджані, якого вважають другою особою в Ірані після аятолли Хомейні. Він є першим іранським лідером, який відвідав Китай після ісламської революції 1979 року. Західні дипломати вважають, що метою візити можуть бути переговори про продаж Іранові зброї і обговорення питання про стратегічні інтереси Китаю на Близькому Сході.

СОВЄТСЬКА ГАЗЕТА „Ізвєстія" обвинуватила ЗСА в тому, що вони „підняли кулак над Ливаном". Всю історію з захопленням терористами американських закладників совєтська газета пояснює „черговим виявом американської гістерії" і вважає, що захоплення літака не сталося б, якби „ЗСА не підтримували Ізраїль". Газета обурена тим, що З'єднані Стейти післали до берегів Ливану „військово-морську армаду", і називає „расистським і шовіністичним" настрій американського народу, який вимагав звільнення закладників без всяких умов.

ОСІННЮ ЦЬОГО РОКУ генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов відвідає Францію. Це буде перша візита М. Ґорбачова на Захід в ролі керівника совєтської держави. Метою візити є підтримати французького президента Франсуа Міттерана, який вважає, що Европі треба надати більшу ролю у вирішуванні міжнародних проблем.

В АМЕРИЦІ

КОМІСІЯ ЗДОРОВ'Я наліслала на адресу секретаря Департаменту оборони Каспара Вайнберґера листа з пропозицією обнизити фонди на вдержання військових шпиталів, або дати кращу опіку хворим воякам. Дотеперішня практика виказала, що велику частину фондів пожирає адміністрація і співпрацюючі з військовими шпиталями компанії. Комісія була створена Палатою Репрезентантів із завданням перевірити справу медичного забезпечення військовиків і витрати пов'язані з цією програмою.

КАЛІФОЙНІЙСЬКІ ВИНОГРАДНИКИ загрожені шкідливою комахою Филоксера, яка 100 років тому була великою нищівною силою проти виноградників в Европі і з якою тоді не могли дати собі ради хемічні компанії. Дослідники заохочують уряд виділити для знайдення протисередника більші фонди з федеральної каси, бо в противному випадку американська виноградна індустрія зазнає великих шкод.

РОЗГУБЛЕНИЙ БАТЬКО, який у фльоридському шпиталі для дітей застрілив з пістолі свою власну трирічну донечку з милосердя, щоб вона не мучилась від пошкодженого мозку і не була ціле життя калікою, розказав місцевим журналістам про обставини у яких він рішився на такий кримінальний вчинок. „Моя донечка стала мертвою дитиною ще за життя і я не міг дивитися чи навіть подумати, що вона в такому стані залишиться в майбутньому". Чарлз Кріффіт, 25-річний батько, обвинувачений тепер у зумисному морді і відповідатиме перед судом за свій вчинок.

ГУБЕРНАТОР СТЕЙТУ Ню Йорк Маріо Квомо підписав закон про вікове обмеження на продаж алькогольних напоїв особам, які не досягли 21 року. Цей закон вступить в силу 1-го грудня. Стейт Ню Йорк став 36-им стейтом, в якому прийнято такий закон.

ВИСТУПАЮЧИ У ВАШІНҐТОНІ в Комісії з питань безпеки і співробітництва в Европі, сенатор-республіканець Альфонс Д'Амато сказав, що З'єднані Стейти Америки та їх союзники не повинні прагнути до укладання торговельних і культурних договорів з Совєтським Союзом доти, доки СССР не почне виконувати підписані ним Гельсінкські договори. „Ми повинні відмовитися від риторики і сказати тим, хто систематично порушує ці договори, що не буде ніяких торговельних угод і ніяких договорів про безпеку, поки вони не припинять перетворювати договори в пустий папірець", — сказав Д'Амато.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ прийняла законопроєкт, згідно з яким президент Роналд Реґен може без оголошення війни післати американські війська в Нікараґуа. Законопроєкт був внесений конгресменом-демократом Томасом Фолі і прийнятий значною більшістю голосів.

З огляду на Свято Незалежности Америки, яке припадає на четвер, 4-го липня, газета з цією датою не появиться і бюра Головної Канцелярії УНС і видавництва „Свобода" будуть в цьому дні закриті. Чергове число „Свободи" буде друкуватися в п'ятницю з датою суботи, 6-го липня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" — P.O. Box 346 — Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Огірковий сезон

Байдуже — хто придумав такий вислів і відколи він прийнявся в ужитку — Під „огірковим сезоном" усі розуміють той найбільш гарячий літній час, в якому „ніщо не діється". Сірим смертним це може байдуже, але не може бути байдужим для часописних редакцій, які мають заповняти сторінки газет актуальними новинками. Відкіля взяти їх, коли „ніщо не діється"?!

Очевидно, це нісенітниця. Бо життя не рахується з календарними датами ані погодою. В Італії чи Еспанії літом у полудневих годинах панує така спека, що тамошні мешканці придумали „сієсту": протягом двох-трьох годин закордонні туристи мають клопіт, бо не тільки державні установи, але й ресторани, каварні й крамниці зачинені — всі „відпочивають" мають на виправдання свого безділля магічне слово — „сієста". На щастя, чи на жаль — життя не визнає ніякої „сієсти" і не визнає ніякого „огіркового сезону". Діти родяться, люди хворіють, хворі вмирають після довгої недуги чи раптовою несподіваною смертю, і хоча школи літнім часом зачинені, проте діють різні літні курси різних типів, — і хоча Метрополітальна опера в Ню Йорку гарячим літом закрита, то бажаючі зайти культурну розвагу мають скрізь у великих містах прерізні можливості.

Розпечені міські мури й розпечений міський асфальт виганяють людей із міст в гори чи над море, — ті, які мусять залишатися у містах використовують вільні від праці дні, щоб їхати на надморські пляжі чи відвідувати приятелів в горах або взагалі перевести кінець тижня у якійсь гарній відпочинковій оселі серед природи. Діти й молодь переводять час у літніх оселях, але багато юнаків і дівчат шукають собі літом праці, щоб заробити гріш на дальші студії. Торговельні обороти літнім часом дещо зменшуються, але крамниці заповнені сезоновим крамом, а деякі вже випродують літній крам і продають те, що потрібне людям осінню-зимою. Торговельний світ пристосовується до календаря і також міжнародна торгівля не знає „сієсти".

У політиці теж події не припиняються на мертвій точці тільки тому, що так хоче календар і заповідач погоди. На керівних державних постах ніколи нема пустки, там завжди є відповідальні люди, бо у всесвітній історії бували вже пречисленні прецеденти, що саме у гарячому літі траплялися події, які вимагали чуйности і негайної реакції. Це правда, що й президенти і міністри та всі члени парляменту прагнуть літнього відпочинку, але одні урядують і на місці свого літнього перебування, інші залишають відповідальних тимчасових заступників. Громадський активізм у гарячому літі стихає, але також не цілком і не скрізь — він переноситься із великих міст на окраїни і люди діла „крадуть" тільки дуже короткий час на відпочинок, бо їхня заробіткова праця чи власні діла вимагають від них перебування серед отих розпечених міських мурів і розпеченого великоміського асфальту.

Це тільки прийнято говорити, що в „огірковому сезоні ніщо не діється". Насправді діється, насправді треба стежити за подіями, які одні здоганяють одних, насправді життя пливе своїм річищем — безустанно і безперервно.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

ПОЧАВСЯ СУД НАД вбивцями прем'єр-міністра Ґренади Моріса Бишопа. Вважають, що він триватиме до вересня. Серед обвинувачених є колишній командуючий армією Гренади генерал Гадсон Остин, колишній заступник прем'єр-міністра Бернард Коард та інші комуністичні лідери, що брали участь у вбивстві М. Бишопа 19 жовтня 1983 року. Суд відбувається у приміщенні в'язниці Ричмонд Гилл в обстановці надзвичайних заходів безпеки.

Д-р В. Шандор

ДУМКИ В 40-ЛІТТЯ СМЕРТИ ПРЕЗИДЕНТА О. Д-РА А. ВОЛОШИНА

I.

При кінці XIX і в першій половині XX століття о. Августин Волошин, що став пізніше президентом Карпатської України, був провідною постаттю моєї ґенерації, яка після закінчення Першої світової війни перебрала керму національного життя у власні руки. Спадщина по Мадярщині була більше ніж бідною — цілковите спустошення національного та господарського життя. Основним питанням у 1918-1919 роках було: куди йти? Треба висловити признання тим провідним особам тодішніх національних рад у поодиноких місцевостях Карпатської України й Пряшівщини, як також Всенародним Зборам в Хусті, які висловились за приєднанням краю до Української Народної Республіки. Сьогодні єдиний живий учасник цієї величної доби — це проф. Августин Штефан у Філядельфії.

Рішення Всенародних зборів в Хусті з 21-го січня 1919 року є й досі вихідною точкою нашої соборно-державної приналежности до України. Маніфест Народних Комітетів у Мукачеві з 26-го листопада 1944 року, яким приєднано край до Української ССР, також покликається на це рішення Всенародних Зборів у Хусті. Таким чином, З'їзд Народних Комітетів у Мукачеві використав політичний арґумент з-перед чвертьстоліття, яким скріпив власне рішення та створив для нього історичну й правну тяглість.

Постать о. А. Волошина визначається тим, що він за добу свого життя був провідним учасником національно-культурного й політичного відродження Карпатської України. Із малим колом своїх співробітників вів завзяту боротьбу проти насильної мадяризації і то не тільки в школах, але й на церковному полі. Мадярський уряд і їхні церковні власті рішили викинути кирилицю з нашої церкви та замінили її латинкою з мадярською транскрипцією, та заведення мадярської Богослужебної мови в церквах.

У 1915 році їздив о. А. Волошин два рази із своїми співробітниками до Будапешту для оборони наших національних і церковних прав, де відповідними і науковими арґументами вони доводили нашу правду. Не зважаючи на нашу правду і право, мадярське міністерство шкільництва розпорядком число 169/1916 заборонило вживати кирилиці в церковних школах, навіть і в науці релігії. Мадярщина вже була певна своєї перемоги і готовилась до національного похорону карпатських українців, але не діждалась.

Як педагог о. А. Волошин був свідомий ролі національно свідомого учительства, і, будучи директором учительської семінарії в Ужгороді, мобілізував у цьому напрямі відповідні сили. Вже в 1923 році покликав до професорського збору з ласки Божої педагога проф. Олексу Приходька, який викладав українську мову і музику. В той час єпископом був мадяр Антал Пап, тож покликати до греко-католицької семінарії, яка підлягала єпископатові, православного професора з України не було простою справою. За ним прийнято й інших професорів. Подібно було і в Жіночій учительській семінарії в Ужгороді, де пізніше директором був о. В. Лар. Була це свого роду „тиха національна революція", бо, наприклад, вже в 1926 році відбувся в Ужгороді величавий з'їзд хорів з колишніх учеників проф. Приходька вже як диригентів. Проф. Приходько диригував перед єпископом П. Ґебеєм 600-членним хором, який відтак виступав і в Міському театрі. Був це перший показ нашої сили, який викликав у нас велике захоплення, а у ворогів тривогу. Вороги правильно відчули, звідки йде українська небезпека, і за цей успіх посипались атаки на адресу о. Волошина.

Не було національно-культурної чи господарської ділянки в краю, в якій би о. Волошин не брав активну участь. Такій його ролі сприяв і той факт, що в 1925 році став послом Празького парляменту, з рамени якого мав ще більший вплив на життя в краю.

Від закінчення Першої світової війни українська справа не мала в Европі й світі такого широкого розголосу, як саме від часу іменування о. Волошина прем'єр-міністром Карпатської України. Для наших ворогів край став небезпечним не силою своєї зброї чи армії, а українською державною ідеєю, яку в той час зв'язували з Карпатською Україною. Німеччина в своїй пропаганді зручно використовувала в свою політичну користь українську проблему. Державні чинники Німеччини в своїх промовах чи інших заявах говорили про Україну як потрібний для них життєвий простір — Лебенсраум —, а ніколи не як про державну проблему. Ніколи не виступали в обороні не те, що політичних, але навіть культурних прав українців, які жили в Польщі, чи Совєтському Союзі. Зрозуміло, що уряд Карпатської України не міг мати жадного впливу на таке використовування українських проблем Німеччиною, подібно як наприклад, сьогодні Америка не має впливу на зміну совєтської політики у відношенні до Куби, Абісінії, Анголи, В'єтнаму й інших. Була то власне преса Англії і Франції, які в зв'язку з антибольшевицькою політикою Гітлера висували Карпатську Україну як можливий зародок української великодержави.

(Продовження буде)

З ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Лев Яцкевич

Наука та релігія

У тому самому часі, коли пишемо ці рядки, наша плянета Земля відбуває разом з нами водночас три космічні подорожі: навколо власної осі, навколо сонця та, разом зі сонцем та соняшною системою, навколо осередку нашої ґалактики. Звичайно, ми всіх тих порухів Землі не помічаємо, тому що вони вбудовані в біологічний годинник нашого організму.

Ми не помічаємо також краси та гармонійного пов'язання цього світу, в якому живемо, краси блакитного неба, королівського маєстату золотого сонця та чару мерехтливих зір. Ми часто говоримо, що на світі вже не має більше чудес, забуваючи одночасно про те, що найбільшим чудом світу є саме той світ, в якому живемо, в якому зорі пов'язані в сузір'я та ґалактики, в якому довкола зір кружляють плянети, а довкола плянет місяці.

Наша ширша батьківщина — ґалактика, звана „Молочним Шляхом", має форму стернового колеса та вміщає поверх 100 більйонів зір. Таких ґалактик у всесвіті — біля 120 більйонів. Однією з цих більйонів зір є наше сонце.

Кожне сонце, подібно як людина, проходить крізь два етапи життя, крізь етап народженмня та етап смерти. Кожне сонце, в основі, становить космічне горнило, яке можна порівняти до велетенської водневої бомби. Внутрі цієї бомби відбувається атомний процес перетворення водня у гелій. Продуктом цього процесу є велетенська кількість теплової енерґії, яка доводить її поверхню до дуже високих температур. В цей спосіб кожна зоря чи, як її популярно називаємо сонце, стає джерелом світла й тепла, яке вона випромінює в усіх напрямах. Довжина життя сонця, залежна від його величини. Наприклад, наше сонце належить до середньої величини, або до так званої групи жовтих карликів, життя яких розраховане на 20 більйонів років. Сонця, приналежні до групи т. зв. суперфіялкових великанів, випалюють дуже швидко припаси свого водня та кінчають життя бурхливою експльозією з ясними спалахами. Такі сонця-зорі астрономія називає „новими" або „суперновими"; вони часто-густо перетворюються у „невтронні зорі", або т. зв. пульсари, або, навіть „чорні діри", які всмоктують космічну матерію з цілого навкілля та збільшують нею свою ґравітаційну силу до такого ступеня, що крізь неї не може пробитися навіть найменший промінь світла (звідтіля назва „чорна діра").

Тих кілька прикладів про структуру всесвіту свідчать не тільки про грандіозність задуму, його побудови, але й про його цілеспрямованість. Покищо, астрономам вдалося пробити тільки невелику щілину в цьому всесвіті при допомозі радіотелескопу; але те, що вони там побачили, не вміщається повністю у рамках сучасної науки. Згідно з найновішою гіпотезою, т. зв. Биґ Бенґ, що її започаткував американський фізик російського походження, Юрій Ґамов, всесвіт постав у висліді атомової експлозії великанської суміші газів та атомових частинок під впливом дії ґравітаційних сил. Ця експльозія започаткувала не тільки створення небесних тіл, але й їхній поступовий пошир (експансію) в цілому космосі. На жаль, наука не дала нам досі задовільної відповіді на такі питання: звідкіля взялася матерія, чи енергія, хто створив світ, яка його мета та як довго він буде існувати? На ці питання дала нам зате відповідь — релігія. І на цьому тлі постав спір поміж фундаменталістами та матеріялістами, який в основі зводиться до цього, чи світ постав через випадковий збіг обставин, чи через задум Вищої Сили.

Більша частина вчених схиляється до погляду, що всесвіт постав у висліді сліпого випадку. Звичайно, вони не можуть цього доказати, так само, як і їхні опоненти — фундаменталісти не можуть доказати правдивости біблійного опису сотворення світу, навіть з допомогою найбільш складних метафор.

Але є багато релігійних вчених, які вірять, що якщо колинебудь найдеться доказ цілеспрямованости побудови світу, то його відкриє наука.

Декілька років тому науковці з „Ляораторії Белла" зробили важливе відкриття,а саме, що космічна радіяція — це „прах" чи слід творення всесвіту, в первопочатках його експансії, приблизно 10-12 більйонів літ тому. Температура цієї радіяції контролювала тоді взаємодію поміж протонами та невтронами так, як сьогодні тепло вогню контролює його горіння. Бернард Лабелл, видатний радіоастроном у відгуку на те вагоме відкриття сказав такі знаменні слова: „що мене найбільше вражає та викликає великий подив — це сила взаємодії протонів та невтронів у часі творення світу. Якщо б, проте, вона була на кілька відсотків сильніша, тоді ввесь припас водня в первинному конденсаті перетворився б у гелій (на початку експансії всесвіту), а у висліді цього, не було б ні ґалактик ні зір, ні плянет і, звичайно, не було б також життя на нашій плянеті."

Другим важливим збігом обставин слід вважати хемічну композицію води, без якої як відомо, не може існувати органічне життя. Найменша зміна в розта-

(Закінчення на стор. 4)

Д-р Мирон Куропась

РАПОРТ АДЛ БНАЙ БРИТ І НАШІ ВИСНОВКИ

(У відповідь на недавно опублікований 40-сторінковий рапорт Ліґи проти знеславлення Бнай Брит п.з. „кампанія проти Департаменту справедливости ЗСА в справі переслідування запідозрених нацистських воєнних злочинців". — друкуємо першу із двочастинної серії статтей д-ра М. Куропася. Друга частина появиться наступного дня).

Сьогодні три жидівські організації стали звеном у кампанії знеславлення українського імени в ЗСА, — без сумніву, заініційований КҐБ.

Першою з них був Центр Симона Візенталя для студій голокосту в Лос Анджелесі, який постачає „допомогу дослідам" — виданню із 1985 року під назвою „Американська свастика".

Огляд цієї книжки я подав в „Українському Тижневнику", дня 21-го березня, виразно доказуючи, що ця книжка більше як тепло підтримує совєтську дезінформацію.

Другою жидівською організацією, що приєдналася до кампанії знеславлення українського імени був Світовий Жидівський Конґрес (WJC), який 29-го березня випустив пресове повідомлення, обвинувачуючи в ньому українські і балтицькі „еміґрантські групи", які займаються „інтенсивною і обурюючою кампанією, націленою на те, щоб підірвати програму Департаменту справедливости, в переслідуванні нацистів".

Світовий Жидівський Конґрес і його провідники засудили українські і балтицькі організації за те, що вони намагалися приховати факт, що „гітлерівське винищення 6-ти мільйонів жидів перевели не самі німці, але з широкою співпрацею литовців, латвійців, українців, естонців та інших европейців". Закид цей зроблено на підставі ствердження, що спроби затримати працю Бюра інвестиґацій Департаменту справедливости під час біжучого процесу були — „насичені слабо прихованим антисемітизмом" і „непристойною спробою охоронити вбивців мільйонів чоловіків, жінок і дітей".

Я не відповів організації WJC тому, що я не міг дістати копії їхнього рапорту в цілості, в якому правдоподібно, є наведені їхні достатні підстави щодо їх образливих тверджень.

Третьою жидівсько-американською організацією, яка приєдналася до цих нападів проти українців є Ліґа Бнай Брит (АДЛ), яка випустила 40-сторінковий рапорт 9-го червня, що розійшовся, як відгомін багатьох тверджень організації WJC.

Але з уваги на це, що АДЛ була настільки ввічлива, що прислала мені свій рапорт у цілості, на мені — зобов'язання на нього відповісти.

Як WJC, так АДЛ обвинувачує тих українців, які ставлять під знак запиту тактику ОСІ, що мовляв, вони є в якійсь мірі „заплямлені" антисемітизмом. Щоб доказати ці узагальнення АДЛ висуває такі твердження:

1. Дня 16-го липня 1982 року в „Гомоні України" появилася стаття, в якій ОСІ, схарактеризовано як щось в роді „месника із Старого Завіту" і нав'язано до обвинувачень конгресмена Барні Франка відносно „жидівських вбивців", яких привезено до Америки після Другої світової війни.

Що є злого в тому, як хтось відкликається на Старий Завіт і на жидівське розуміння ОСІ, як воза справедливости? І що є антижидівського в терміні „жид", українському вислові на жидів? А те, що перекладач АДЛ переклав слово жид як „Yid" — це є більшим прикладом антисемітизму як редакторів „Гомону України".

2. У січні 1982 року видання „Правда", АДЛ визначує як квартальник УККА. Згідно із АДЛ, в цій публікації є цитата речника УККА, який нарікає, що „ОСІ є під впливом, як і під контролею жидівського лаббі", як також естонці, які нарікають, що суддя, який провадив розправу Карла Ліннаса, був жидом.

І хоч мені невідомо про будь-яку публікацію УККА під назвою „Правда", я, взявши до уваги точність цитати, питаю: „Що є антисемітського в них? Якщо жидівське лаббі було засобом у творенні ОСІ, чому ж тоді воно не мало б мати впливу на його діяльність? Навіть Аллен Раєн признає, що жидівська громада від самих початків „дуже зблизька" спостерігає за ОСІ.

І якщо візьмемо цитату естонців до уваги, то чи АДЛ могли б нас в тому переконати, що жидівські судді не мають ніяких почувань щодо голокосту і тим самим є абсолютно об'єктивні у видаванні вироку мнимим воєнним нацистським злочинцям?

(Закінчення на стор. 3)

Манолій Лупул

УКРАЇНЦІ В СТЕПОВИХ ПРОВІНЦІЯХ КАНАДИ І ЇХНІ ПРОБЛЕМИ

Доповідь виголошена на конференціях в Альберті й Саскачевані, присвячених українцям XXI століття).

I

Від часу великих нарад, що відбувалися у Саскатуні під час Першої світової війни, не було нагоди, коли українці різних релігійних та ідеологічних переконань з'їжджалися з усіх степових провінцій, щоб обговорити своє майбутнє, як колись на старовинних вічах чи радах. Отже переживаємо справді історичні хвилини, і добре, що ми так збираємося. Ми вже довго живемо на преріях — до нашого століття лишилося всього сім років. За ті роки українці причинилися важкою працею до розвитку не тільки всіх трьох степових провінцій, але й багатьох інших, і сьогодні нас визнають одним з партнерів у західній Канаді, одним з народів-основоположників заходу. У цих конференціях беруть участь особи, прапрадіди яких з України поховані в степовій землі в таких місцевостях, як Прут, Згода, Вільна, Слава, Мирнам, Борівці в Альберті; Запороже, Січ, Мазепа, Рак, Ланівці, Дністер у Саскачевані; та Сеньків, Роса, Зелена, Україна, Ольга, Комарно в Манітобі.

Для більшости українців у степових провінціях життя ніколи не було легким. Це життя знало багато боротьби з труднощами, передусім у піонерському періоді, тоді політичного підозріння й непевности під час Першої світової війни й після неї, коли українці зазнали інтернування, позбавлення громадських прав, таврування української мови як ворожої, двомовну пресу (одна колонка по-українському, друга по-англійському), поголоски про конфіскацію землі, а навіть виселення, а після цього всього — жахлива Велика депресія 1930-их років. До того всього, наставлення панівного населення за всі ті роки в загальному було вороже. Це був жахливий період пристосування до англійського світу, коли тисячі українських канадців першого й другого покоління міняли собі прізвища, а тоді звичайно відпадали від організованої української громади, щоб утекти від почуття неповноцінности, почуття, до якого долучувалися лють, біль та провиннність, яких ціле життя не можна було позбутися. Тоді українців все самі робили, все, що треба було, щоб зберегти все, включно з культурним життям. До уряду не зверталися; звичайно, вони навіть боялися уряду й не довіряли його установам і урядникам.

Можна б сказати, що українці зайняли своє слушне місце в Канаді аж після Другої світової війни, коли вони знову доказали свою вірність і любов до Канади понадпересічними вступами до війська та обов'язково понадмірними закупами воєнних облігацій та датками на Червоний хрест. Останніми роками, коли багатокультурне оточення нарешті зміняє свої цінності, наставлення й погляди на людей, відродилося зацікавлення справами, які традиційно хвилювали лише аристократичні середовища: походження, коріння, родовід; до Канадського інституту українських студій напливає безліч замовлень на дослідчий звіт, який виготовили Іван-Павло Химка й Франсес Свиріпа п. з. „Sources for Researching Ukrainian Family History". Сьогодні стало цілком нормальним признаватися до українського походження, навіть до українства, хоч у четвертому поколінні, і це найкраще відчувають діти, що ходять до англо-українських двокультурних і дво-чи тримовних шкіл у західній Канаді.

Ці двокультурні й дво-чи тримовні програми — природний наслідок факту, що Канада офіційно двомовна (англо — і франкомовна), але й багатокультурна, і ці конференції відбуваються частинно через тих самих дітей, яких 1,500 в Альберті, 200 в Саскачевані та ще 1,000 в Манітобі. І тому нам треба тепер застановитися, чи ми маємо такі установи й програми в ширшій українській громаді степових провінцій, які задовольнили б культурні та товариські потреби цих дітей, коли вони закінчать своє навчання й почнуть шукати за організаційним домом в українській громаді Канади.

Але чому, можна спитати, звертаємо увагу тільки на степові провінції? Звертаємо на них увагу, бо там знаходиться найбільше скупчення українців. Майже 60 відсотків канадців українського походження живуть на степах, і ця спільнота становить 8 відсотків усього населення степів. Понад 90 відсотків з них народилися у Канаді. У важкій праці вони відслужили свої роки навчання, працюючи в шахтах, на залізниці, при будові й на заводах і тепер вони — поважні підприємці, професіоналісти та державні урядовці. Нині вони ефективні та щораз більш видимі члени середньої кляси. Завдяки їм, якщо мова йдеться про мешканців Едмонтону, Саскатуну чи Вінніпеґу, обов'язково згадується українців, щоб показати, які багатокультурні ті міста. Українці — визнані провідники багатокультурного руху, дехто навіть сказав би, що вони відкрили багатокультурність, як окреслення канадської національної тотожности.

Але чому ж українці такі видимі? Чому вони так пристрасно борються за багатокультурність? Чому вони такі голосні, такі „пискаті", як хтось сказав би, такі „гомінкі", як інші сказали б, а про не одного федерального чи провінційного міністра сказали б, що він „докучливий". Справді, навіщо стільки шуму? Чому кожне покоління так настирливо настоює на своєму? Чому ж ті українці не можуть бути такими, як інші етнічні групи? Чому ж вони не зникнуть тихенько? Не одному то було б дуже до вподоби. Але, на мою думку, більшість з нас знає відповідь. Через свою трагічну долю українці поважно переймаються політикою мови, культури й освіти. Навіть, коли не дивитися на їхню не раз гірку боротьбу за визнання в новому світі, українцям віддавна грозить русифікація у Совєтському Союзі, а англо-американізація в Канаді їхня етнічна тотожність дуже загрожена. Не раз їм здається, що вони — загрожена порода, що бореться за своє існування. Це, здається, тепер розуміє більшість впливових людей у Канаді. Але вони не розуміють, що українці потребують подібної уваги й вирозуміння, якої дотепер давалося тільки канадським автохтонам, франкоканадцям, а в останніх роках, видимим меншинам у Канаді.

(Продовження буде)

Вшанують пам'ять о. д-ра А. Волошина

У 40-ву річницю мученицької смерти крилошанина д-ра Августина Волошина, президента Карпато-Української держави, який був замордований московськими катами 11-го липня 1945 року в Лефортовій тюрмі в Москві, заходами Карпатського Союзу в Ню Йорку, в неділю, 7-го липня ц.р. в церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, після Служби Божої буде відслужена Панахида.

6 годині 11:30 вранці в церковній залі відбудеться Святочна Академія з доповіддю і мистецькою частиною, присвячена пам'яті президента о. Волошина

Адміністратор Т-ва „Св. Софія" відвідав Бритійську Колюмбію

Ст. Катеринс, Канада. — Дирекція Товариства „Св. Софія" рішил а вислати свого представника на відвідини з доповідями до різних околиць Канади, щоб поширити поміж нашими українцями католиками інформацію про працю Т-ва „Свята Софія". Перші відвідини відбулися 13-го до 16-го червня. Через ці три дні адміністратор Товариства „Св. Софія", о. Мирослав Татарин, мав зустрічі з чотирма громадами в Бритійській Колюмбії і обговорював з ними працю „Св. Софії", та в який спосіб це Товариство могло б найкраще служити потребам наших віддалених громад.

Відвідуючи громади в Порт Алберні (котра цього року відмічує свій 35-ий ювілей), Нанаймо та Вікторія, представник „Св. Софії" був гощений обома українськими католицькими душпастирями Ванкуверського острова: о. Стефаном Войциховським, та архидияконом Павлом Стефанюком. В цих громадах обговорювався вклад праці „Св.Софії" для Українського Католицького Патріярхату, про спробу поширювати знання про нашу Церкву поза нашими українцями католиками, та про майбутню виховну діяльність Товариства. Вірні при цих парафіях не тільки були зацікавлені, але також виявили велику підтримку для „Св. Софії".

Вертаючись з відвідин, о. Татарин вступив до Ванкуверу та промовив до Патріярхального Товариства в Річмонд. Головним зацікавленням цієї групи була будучність нашої Церкви. Вони турбувались єдністю нашого єпископату, та висловлювали віру, що через виховну та інформаційну ролю Товариства, „Св. Софія" зможе допомогти піднести свідомість наших українців католиків та інших відносно окремих прав та відповідальностей нашої Церкви. Вкінці представник „Св. Софії" підкреслив позитивний вплив, який дотепер мав Святіший Отець, Папа Іван Павло II, на нашу Церкву, на її працю тут в діяспорі і в Україні.

ЙОРДАНСЬКИЙ ІМІҐРАНТ Сірхан Сірхан зробив сьому спробу добитися помилування, але каліфорнійська в'язнична рада після багатогодинного переслухання залишила без зміни вирок — дожиттєве ув'язнення, винесений Сірханові за вбивство сенатора Роберта Кеннеді. У 1984 році тюремна рада погодилася помилувати Сірхана, але це викликало такий вибух незадоволення громадськости, що рішення про помилування було відкинуто.

СОВЄТСЬКО-БОЛІВІЙСЬКІ контакти в ділянці культури, туризму і політики останнім часом значно активізувалися. Вважають, що це відбувається у зв'язку з крайовими виборами в Болівії, запляннованими на липень. 17 представників туристичних аґентств Болівії приїжджали недавно до Москви як гості совєтського уряду і на запрошення „Аерофлоту", який має намір незабаром відкрити авіяційну лінію Санта-Крус — Москва.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ відкинула пропозицію Президента покликати на заступника генерального прокуратора Бредворда Рейнолдса. Рейнолдс провадить у департаменті справедливости відділ справ оборони громадянських прав і до нього мають з приводу його діяльности, великі застереження.

Мисткиня з Парижу в УОКЦентрі

З XII століття починається розквіт середньовічньої культури та кристалізація західньоевропейської цивілізації, коли в зростаючих комерційних містах поруч різнорідних інституцій появляються найстарші університети в Італії (Больогна), Франції (Париж) та Англії (Оксфорд). Паризький університет, Пантеон-Сорбона, був найбільший, бо вже 1250 року число студіюючих сягало 50,000, що на ті часи було великим досягненям, тим більше, що в европейських країнах перед комерційною, індустріяльною та інтелектуальною революцією XVII-XIX століть населення було кількакратно менше сучасного. На переломі XVII і XVIII століть Франція випередила Італію, ставши центром европейської культури. Французька мова набрала універсального значення в літературі й дипломатії, а Париж (за часів Наполеона III) став "Меккою" малярів—мистців, до чого, очевидно, спричинився Сорбонський університет колосальною бібліотекою, набутою на протязі століть для грядучих студіюючих поколінь людства.

Особливо приємно представити читачам мисткиню Вікторію Варварів з Паризького університету—Сорбони, яка народилась в столиці світу—Ню Йорку, ступінь бакалавра з історії мистецтва одержала в Америці, а маґістра з естетики та докторат з мистецтвознавства в Чорбоні, захистивши дисертацію "Передхристиянські впливи на сучасне українське народне мистецтво", що уважний учасник мистецької вистави д-р Варварів у Філядельфії при Українському Освітньо-Культурному Центрі міг помітити. За словами мисткині, французькі професори радо погодились на згадану тему для дисертації, яка має 450 сторінок і написана, очевидно, французькою мовою. Джерела й матеріяли, використані для дисертації, є головно праці західньоевропейських дослідників українських земель на протязі останніх кількох століть та українських, особливо Археологія України Я. Пастернака. Д-р Варварів плянує перекласти згадану дисертацію українською та англійською мовами. Слід висловити особливе признання мисткині за любов до рідного мистецтва та неабиякий труд для зібрання рідкісного матеріялу для написання цінної праці.

Хоч Вікторія закінчила студії в 1984 році,але вже мала мистецькі виставки своїх творів у Женеві, Фльоренції, Вашінгтоні, Сан Франсіско, Ню Йорку в стейтах Мериленд і Вірджінії, в Парижі та на Союзівці. Цього року,на запрошення 43-го Відділу СУА,була виставка мистецьких творів при Українському Освітньо-Культурному Центрі, де вітали мисткиню представники Мистецької Студії, представники згаданого жіночого товариства та чисельна публіка Філядельфії й околиць.

Було особливо інтересно почути відомості про мистецтво добірною українською мовою та було не легко повірити, що мисткиня народилась у Ню Йорку. Між іншим, Вікторія закінчила також українську середню школу, є відомою пластункою, членом УНС та УВАН.

Д-р М. Паламар

Рапорт...

(Закінчення зі стор. 2)

3. У „відкритому листі" до прем'єр-міністра Ізраїля Іцака Шаміра, опублікованого вліті 1984 року у виданні „Українського Квартальника" є натяк, що видача до Ізраїля Івана Дем'янюка може викликати нову хвилю антисемітизму".

Це твердження, взяте з контексту, але воно відноситься до переконань багатьох з-поміж українців (включно із українськими жидами, що живуть в Ізраїлі), що коли Дем'янюка видалять (із ЗСА) це не буде справедливий вирок. Лист, що його написали Ніна Строката і Святослав Караванський, колишні совєтські політичні в'язні до ізраїльського прем'єр-міністра (можливо наївно), суґерує, що його використовують каґебісти. „Нам виглядає, що уряд Ізраїля сам, — пише Строката і Караванський, — попав у сіті, наставлені ворогами сіонізму, пастку, що буде сприяти взаємній ворожнечі поміж їхніми жертвами, сьогодні'і в майбутньому, і це може викликати нову хвилю антисемітизму".

4. „Обіжник" УККА, з датою 19-го квітня 1985 року, який ясно заявляє, що УККА — „*поділяє цілі і прагнення*" американсько-жидівських організацій, суґерує, що „істерична відповідь" тих, що атакують жидівські організації, є наслідком відьомських переслідувань ОСІ.

І хоча я не погоджуюся із мовою випуску УККА, ані з його імплікаціями, я ніяк цього не бачу, щоб хтось міг прийти до висновку, що вони — антисемітські, хіба що ввесь критицизм ОСІ треба розглядати як антисемітський.

5. Книжка д-ра Петра Мірчука п.з. „Мої зустрічі і дискусії в Ізраїлі", є в ній очевидно різні ствердження, що їх легко можна інтерпретувати як антисемітські.

Прочитавши книжку Мірчука, я можу стати в обороні небагатьох його поглядів.

Отже це все, завершене становище АДЛ проти цих українців, які мають відвагу квестіонувати порушування ОСІ громадянських прав горожан Америки. Ми — антисеміти на підставі статті в „Гомоні України", чи — іншої в публікації УККА, про яку навіть ніхто з урядовців УККА не знає, чи відкритого листа від колишніх двох совєтських політичних в'язнів чи пресового випуску УККА і стверджень в книжці, поглядів українця, що навряд чи є поглядами всієї спільноти.

Сумний це факт, що Ліга проти знеславлення Бнай Брит забула про свої принципи, на яких вона була заснована, і тепер заанґажувалась у саме такі акції, з якими прирікала боротися.

Добре ім'я української спільноти є знеславлене на підставі писань горстки людей, більшість думок яких АДЛ перекрутила, неправильно зрозуміла тощо. Такі напади, очевидно, служать ворожим цілям, відкривають старі рани, палять за собою мости, на радість московського КҐБ.

ВИСТУПАЮЧИ В ЧИКАҐО в п'ятницю, 28-го червня, президент Роналд Реґен знову накинувся на противників податкової реформи. Він сказав, що не зважаючи на те, що цих противників досить багато, він сподіється, що Конґрес прийме остаточний варіянт реформи в кінці цього року. Президент сказав, що коли члени Конґресу вернуться після літніх вакацій, він відправиться в поїздку по всій країні, щоб дістати підтримку американського народу в своїй боротьбі за податкову реформу.

В НЮ МЕХІКО ПЕРЕВЕЛИ найбільший досі ненуклеарний вибух, що відбувся поза комуністичними країнами. Вибух виконали мішаючи амоніонітрат із пальною оливою. Офіційні військові чинники заявляють, що такі вибухи є тепер рутиною.

Пам'яті Р. Завадовича

Останнього дня травня (31-го) у Чикаґо відійшов у вічність після довгої важкої недуги один із найвизначніших письменників-поетів дитячої та молодіжної літератури на 82 році свого плодотворного життя Роман Завадович, залишивши у смутку дружину Ганну, сина Романа, мол., з дружиною та внучку Руслану.

В останньому листі до мене 15-го квітня 1985 року писав Завадович: „Вчора взяли мене до церкви, висповідали, чи властиво дістав відпущення гріхів, а потім ще їздив до шпиталю ...моє ослаблення не проходить і може не пройде...". Так сумно закінчив мій друг свого останнього листа. Тому що я не міг через родинні зобов'язання (хвора дружина) поїхати на похорон Покійного, згадаю коротко про його життєвий шлях та працю на літературній ниві.

Народився Роман Завадович 18 грудня 1903 р. у сім'ї вчителів в селі Славна, Зборівського повіту. Вчився в гімназіях Перемишля, Золочева і Тернополя, здав іспит зрілости з відзначенням в 1923 році. Його перший вірш „Святий Миколай" був надрукований в грудні 1920 року в дитячому журналі „Світ дитини" у ведавництві М. Таранька. Від 1923 року був студентом Підпільного Українського Університету. Під час вакацій працював на народній ниві у селі Ремезівцях та сусідніх, організуючи читальні „Просвіти", кружки „Рідної Школи", гуртки самоосвіти, аматорські театральні гуртки, хори та влаштовував національні свята. Після знесення бойкоту польських університетів вписався в 1925 році на студії славістики у Львівський державний університет, який закінчив після різних переривань у 1938 році дипломом маґістра. Під час студій у Львові належав до Гуртка Студентів-Україністів, до літературного об'єднання „Листопад". Співпрацював у журналах „Дажбог", „Літературно-науковому віснику", „Дзвонах", у яких поміщував свої статті та вірші. Був співробітником (від 1937 року) дитячого журналу „Малі друзі". В тому часі написав багато віршів-поем, оповідань, казок та сценічних вистав для дітей. В роках 1939-41 працював вчителем у гімназії в Золочеві, де викладав рідну мову та літературу.

В 1944 році залишив з родиною назавжди рідну землю та подався у скитальську мандрівку. У переселенчому таборі (ДП) в Бад Верісгофені викладав українську мову у таборовій школі. Продовжував свою співпрацю у відновленому в Німеччині дитячого журналі „Малі друзі", дописував до журналу дошкілля „Сонечко", „Юних друзів" та „Мого Приятеля". В 1947 році став співосновником організації ОПДЛ, яка відіграла ролю у видаванні та розповсюджуванні книжок для дітей та молоді. Завадовича обрано почесним головою цього об'єднання.

У 1949 році прибув з родиною до ЗСА і поселився в Чикаґо. Після перших років фізичної праці почав вчити у „Рідній Школі" та брав активну участь у чикаґській громаді. В 1954 році став він співредактором разом з Володимиром Бараґурою у дитячому журналі „Веселка", у якому працював 31 рік до своєї смерти. Р. Завадович був мовним редактором у видавництві М. Денисюка та редаґував літературний журнал „Овид", співпрацював у найкращому ілюстрованому журналі „Екран", що його редаґує проф. А. Антонович. Співредаґував „Церковні Вісті", двотижневик патріяршої парафії св. Володимира і Ольги, брав активну участь у Братстві св. Андрея, у якому редаґував календарі.

За свою багатогранну літературну та громадську працю одержав численні відзначення. Почесними грамотами вшанували Р. Завадовича молодь та Пласт Чикаґо. У 50-річчя його літературної праці вшанувала чикаґська громада у 27-го і 28-го грудня 1976 року величавим бенкетом, на якому зібрано біля 7,000 дол. на збірне видання творів поета. У 60-річчя самостійности української держави в 1978 році Відділ УККА вшанував Завадовича почесною грамотою „Українця Року". В 1980 році з нагоди 60-річчя літературної праці Завадовича прочитав о. прот. Бутринський статтю-спогад автора цих рядків, яка появилася у „Свободі" 5-го лютого під заголовком „60-річчя праці Р. Завадовича" на парафіяльній радіопередачі. Ректорат Українського Католицького Університету в Римі іменував Завадовича в 1974 році надзвичайним професором мови і літератури, і з того часу він провадив курси української мови та літератури у філії УКУ в Чикаґо. Для відзначення літературної творчости влаштовували деякі міста у ЗСА і Канади, головно Торонто, авторські вечори, у яких часто виступав сам поет. Можна б ще багато згадати про аспекти праці Завадовича та його заслужені відзначення, але в рамках часописної статті годі це зробити.

* * *

З Романом Завадовичем познайомився я вперше в 1921 р., в Тернополі коли я був у другій, а він у шостій клясі української державної гімназії. Зі своїми шкільними товаришами Захаром Вациком і Іваном Завадовичом (своїм дядьком) провів Завадович свої юні роки молодости у товариському гурті гімназистів і семінаристок (колишнього УПТ) який жартома названо „Дорошівською парафією". Він був душею цього товариства і почав писати в тому часі свої гарні сатирично-гумористичні вірші. В 1958 році написав в Чикаґо ювілейне число „Дорошівський парафіянин", у якому прекрасними віршами згадав юні роки, проведені у колі цього молодіжного товариства.

Завадович брав жваву участь у реґіональній праці тернопільців. У всіх трьох томах реґіонального збірника „Шляхами Золотого Поділля" написав чудові вірші та статті, брав участь у земляцьких з'їздах. На останньому шостому з'їзді, на який через недугу не міг прибути, відзначено його грамотою почесного члена земляцького Об'єднання „Тернопільщина". Він допомагав також у редаґуванні зборівського і золочівського реґіональних збірників.

Завадович був моїм великим щирим другом. Нашу дружбу, перервану війною продовжували ми від 1952 року дорогою листування. Я зберігаю понад 200 листів від нього. Він був моїм вчителем, дорадником у моїй реґіональній та журналістичній праці, був коректором моїх статтей. В 1984 році вийшла друком моя книжка „Давній Тернопіль" до якої, не зважаючи на свою недугу, написав він передмову, яка залишиться пам'яткою для мене до кінця життя.

Відійшов великий вчитель, який стояв на сторожі релігійного та національного виховання наших дітей і молоді кількох поколінь.

Залишив по собі великий слід праці, багату спадщину: чудові вірші, казки, оповідання, сценічні картини, які завжди використовували наші діти й молодь на національних і релігійних святах, якими й в майбутності будуть користуватися. Відійшов воістину, найбільший борець за долю і душу молодого покоління, яке збереже світлу пам'ять великого чародія слова — Романа Завадовича назавжди.

Богдан Остап'юк

На свіжу могилу бл.п. Ірени Небелюк

У понеділок, 17-го червня 1985 року, родина, приятелі, знайомі і союзянки 28-го Відділу СУА в Нюарку по похоронних відправах у заведенні Литвина і українській церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., відпровадили на місце вічного спочинку на цвинтарі „Голливуд" в Юніон, Н. Дж., бл.п. Ірену Небелюк з Рондяків.

Покійна Ірена народилася в 1911 році в Косові у родині адвоката д-ра Петра Рондяка. Вона була єдиною дитиною, потіхою батьків, які повну увагу скерували на виховання своєї одиначки. Одначе гірка доля не пощадила Ірені життєвих ударів, бо вже на 8-му році життя померла її матір, а вихованням донечки зайнявся батько.

Початкову школу закінчила вона в Косові, а середню і музичну — в Коломиї. Повінчалася з адвокатом д-ром Василем Небелюком і діждалася двоїх дітей — сина Ярослава і дочки Дарії, з якими доводилося їй пережити важкі воєнні часи. У часі великого „ісходу" в 1944 році покинула з родиною рідні землі і по скитальчих труднощах прибула в 1950 році до ЗСА, де поселилася в Нюарку, Н. Дж. Там вступила відразу ж до 28-го Відділу СУА, в якому сумлінно виконувала різні обов'язки до кінця її трудолюбного життя.

Знеможена життєвими трудами та грізною недугою, що підгризала коріння її здоров'я, вона по семитижневому перебуванні в шпиталі закінчила життя на руках своєї заміжньої доні Дарії Рівела 12-го червня ц.р.

Усі похоронні обряди довершив парох Церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., о. Михайло Кучм'як, який в часі похоронного Богослуження виголосив пращальне слово, згадавши християнські прикмети і вірність своїй церкві та народові бл.п. Ірени. Закінчив подякою іменем Покійної усім учасникам її похоронів.

У похоронному заведенні Литвина попрощала бл.п. Ірену імпрезова референтка 28-го Відділу СУА, а від УМІ його учителька проф. Таїсса Богданська—підкресливши відданість Союзові Українок і музичні обдаровання Покійниці. Вона завжди була готова допомогти згаданим товариствам своїм фаховим знанням. Була доброзичлива, ніколи не висловлювалась зле про інших.

Членки 28-го Відділу СУА стояли півколом біля відкритої домовини і попрощали свою співпрацівницю живими квітами у далеку дорогу до вічного безтурботного життя.

На тризні, що відбулася у хаті бл.п. Ірени стараннями її дітей при участі родини, приятелів і союзянок, і якою проводив інж. Ярослав Турянський, він попрощав Покійну від всіх присутніх. Проф. Михайло Цяпка подав кроткий нарис її сильветки: була культурною жінкою, володіла плинно кількома західньоевропейськими мовами, часто згадувала свого батька, що зумів защепити їй любов до всього, що українське, а пошану до чужого. Любила згадувати свій рідний Косів, де мама навчила її ставити перші кроки, і річку Прут. Тому перед закінченням тризни проф. Роман Левицький проспівав її улюблену пісню „Над Прутом, у лузі". Закінчено тризну молитвою і відспіванням „Вічная Пам'ять".

Омелія Цяпка

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. проф.

ЯКОВА КЛЬОВАНОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в українській православній церкві св. Володимира в Пармі, Огайо в суботу, 13-го липня 1985 р., о год. 9-ій ранку.

По Службі Божій і Панахиді відбудеться

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

на могилі Покійного Якова в Brooklyn Heights Cemetery.

•

В неділю, 14-го липня 1985 р., по Службі Божій відправиться

ПАНАХИДА
за спокій душі Покійного

в українській православній церкві св. Тройці в Клівленді, Огайо.

Про молитви та до численної участи в тих сумних відправах запрошують Друзів, Приятелів та все Українське Громадянство великого Клівленду та околиць —

ОДВУ, 8-ий Відділ, ім. Дмитра Вітовського та УЗХ, 8-ий Відділ, ім. Олени Теліги в Клівленді, Огайо

Повідомляємо Приятелів і Знайомих, що дня 26 червня 1985 р. упокоївся в Бозі на 75-му році життя наш Дорогий Муж, Батько, Дідо, Брат і Шваґер

бл. п.

ВОЛОДИМИР МАДИЧ

бувший учитель торговельних шкіл

ПОХОРОН в суботу, 29-го червня 1985 р. з похоронного заведення Буґая в Гемтремку, Миш. о год. 9-ій до української католицької церкви, а звідтам на український цвинтар у Вашінґтоні.

Горем прибиті:

дружина — ЄЛИСАВЕТА
син — ВОЛ. РОМАН з дружиною
донька — ГАНДЗЯ ГАЛИНА з чоловіком
внуки — ТАРАС І МИКОЛА МАДИЧІ
ЛІЗА, РОМЦЬО, ЮЛЯ, МАРТА І ЮРА БЛІХАРІ
сестри — МАРІЙКА, ГАЛЯ, ОЛЯ І СТЕФА з родинами в Україні
шваґрова — МАРІЯ з родиною в Україні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК, під проводом інж. Романа Ракочого, ст., подає до відома, що на літній сезон на Союзівці запляновані такі турніри:

6-7-го липня — УСЦАК — Схід (юньйори в групах А і Б).
10-11-го серпня — Подвійні гри
30-го серпня - 2-го вересня — УСЦАК крайові
14-15-го вересня - Запрошеневий УНС
28-29-го вересня Подвійні гри Пласт
12-13-го жовтня — КЛК.

Д-р Н. Галицький — новий професіоналіст в Дітройті

Українська громада доповнились ще одним молодим лікарем. Ним став д-р Нестор Борис Галицький, син Оксани Сембай і д-ра Івана Галицьких.

Народився він в 1959 році в Буенос Айресі, Арґентина. Початкову школу св. Миколая розпочав в Чикаґо, а закінчив з відзначенням в Сан Патрік-Юніон Лейк, Миш. Середню з найкращим відзначенням „сума кум лявде" закінчив у Ватерфорді, Мі. Зараз же розпочав свої передмедичні студії (1977-1981) в Енн Арморі, Мі. Від 1981 до 1985 років студіює на медичному факультері в Лансінґ, Мі., де 7-го червня ц.р. здобув диплом доктора остеопатичної медицини. Від 1-го липня ц.р., розпочав резидентуру в Остеопатичному шпиталі у місті Пантіяк. В майбутньому плянує спеціялізуватись у внутрішній медицині.

Нестор вже змалку проявляв всебічні зацікавлення. Почав навчатися музики і, бувши в середній школі, мав уже кілька власних композицій. Також виявляє зацікавлення геологією і довгі роки є членом мишитенського Ляпідари клюбу. Нестор — активний член товариства „Амерікен Мад жішен". Чимало часу присвячує спортові — теніс, плавання, а в „карате" здобув „Чорний пояс".

В коледжі включився інтенсивно в русло студентського життя. На протязі трох років був інструктором „Карате". Два роки працював серед студентів як дорадник студентів. В той час він заснував також свою оркестру, з якою часто виступав при різних нагодах і виступає до сьогодні.

Вибрати лікарську професію спонукала д-ра Нестора його нематеріялістичні міркування і замилування до медицини. І тому саме під час медичних студій шість років безкоштовно він працював в Червоному Хресті.

В цьому році здійснюються дві найбільші мрії Нестора: він став лікарем і невдовзі буде награна платівка його власних композицій з його оркестрою. Досягненнями цієї здібної молодої людини радіє його дружина Марта, з якою він повінчався в 1981 році, його батьки і родини. Немов рідним сином втішається і гордиться ним і його хресна мама Олена (Люся Прокопович) з мужем інж. Іваном Панчаком.

Олена і інж. Іван Панчаки

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

У 35-річч'я УСО „Тризуб" Філядельфія

У гарно прибраній залі школи св. Йосафата у Франкфорді, Па., в суботу, 18-го травня ц.р., відбувся бенкет-баль з нагоди 35-річч'я УСО „Тризуб" у Філядельфії. Головна стіна залі була прикрашена емблемою „Тризуба" і великим написом — 1950-1985, а на протилежній стіні висіли щити з написами про осяги „Тризуба" впродовж цього часу: чемпіонат Американської Футбольної ліги в роках — 1960-62-65 і 1968; чемпіонат Пенсильванії відкритої чаші ЗСА в роках — 1958, 59, 60, 61, 62, 63, 65, 66, 67, 82; чемпіонат Юнайтед Ліґи — 1982-83, 1983-84, 1984-85; чемпіонат відбиванки Делавер Велей Ліґи — 1972, 75, 78 рр., УСЦАК — 1985. Було там 12 щитів про 38 чемпіонатів в копаному м'ячі і відбиванці, але не згадано ще багато чемпіонатів в шахах, тенісі, плаванні і тих, що їх здобули юнацькі дружини.

Бенкет звеличав Владика Митрополит Стефан, що прибув в асисті генерального вікарія о. митрата М. Федоровича й о. митрата д-ра І. Біланича, які зайняли почесні місця за головним столом, а біля них сидів настоятель православної катедри св. Володимира о. митрат М. Істочин. За головним столом сиділи також колишні „Тризуба": І. Щупаківський, Р. Савчак, С. Бриндзей, інж. І. Чижович з дружиною і теперішній голова інж. Б. Сірий. Інж. Е. Зиблікевич, мол., провідник бенкету, та промовці — інж. О. Лесюк і д-р І. Павлічка з дружинами. При дальших столах сиділи представники товариств, провідні у нашому спортовому і громадському житті громадяни, гості-симпатики, колишні і теперішні змагуни. Керівник бенкету, привітавши гостей, попросив Митрополита Стефана провести молитву. У своїй молитві Владика просив Всевишнього благословити працю Товариства, що має йти на славу Божу і користь українського народу. Голова Т-ва Б. Сірий привітав гостей і коротко розповів про роки слави і успіхів, що прийшли в наслідок перемог, бо світ числиться тільки з переможцями. Своє слово закінчив він веселим віршем про одні змагання, чим створив веселий настрій, який залишився до кінця бенкету (автором вірша був д-р О. Білик). Кількадесять представників товариств склали привіти, але з огляду на брак часу відчитано тільки привіти від міської ради Філядельфії і ред. Є. Зиблікевича, стар. Особисто склав привіт член стейтової леґіслятури Христофор Баген. Він УСЦАК — Схід привіт відчитав Мирон Стебельський, якому заступник голови „Тризуба" Ярослав Козак вручив грамоту Т-ва. Омелян Твардовський та Осип Труш вітали Ювілята від УСВТ „Чорноморська Січ", які вручили голові „Тризуба" пропам'ятну плякету. Від УСК-у Ню Йорк привіт виголосив д-р В. Калинович. Промову англійською мовою виголосив член Управи „Тризуба" інж. Орест Лесюк, українською мовою — д-р Іван Павлічка, який сказав, що головним завданням нашого осередку є втримати якнайдовше при нашій громаді нашу молодь і дати їй нагоду розвивати свої вмілості у власному українському середовищі.

Після промов Б. Сірий вручив під оплески гостей клюбову сорочинку футболіста Владиці Митрополитові, а потім наступила передача чемпіонських чаш, що їх в цьому році здобула — дружина копаного м'яча і чоловіча дружина відбиванки. На закінчення програми на великому екрані показували багато прозірок з діяльности „Тризуба" за минулих 35-років.

За столами гості підкріплялися смачними стравами та користали з коктейльних „благ". Бенкет закінчив молитвою о. митрат Марко Істочин, після цього залю почала заповняти молодь, що прийшла на забаву.

М. С.

„Січова фундація" відбула Загальні Збори

У суботу, 8-го червня ц.р., в домівці УСВТ „Ч. Січ" відбулися II-гі Річні загальні збори „Січової Фундації". Збори відкрив голова інж. О. Сташків, який привітав учасників та відчитав порядок дня, що його присутні одноголосно затвердили. Слідували звіти управи, інкорпорейтора і контрольної комісії. Звітували голова — інж. О. Сташків, секретарка — Марійка Бокало, фінансовий секретар — О. Напора, заступник голови — М. Стебельський і інкорпорейтор І. Ориняк.

Згідно із цими звітами, Управа „Січової Фундації" виконала корисну помітну працю. Організовано понад 50 членів, ряд яких позитивно відгукнувся на заклик управи, присилаючи на діючі фонди — адміністраційний, спорт-виховний і будівельний — грошові датки. Завдяки цим пожертвам „Січова Фундація" змогла піддержати фінансово спортово-виховну активність УСВТ „Ч. Січ". Це головне завдання Січова Фундація буде продовжувати теж і в майбутньому. Відмічено дуже видатну працю І. Ориняка, який вміло й ділово виконує обов'язки інкорпорейтора, починаючи від оформлення Фундації і останньо в підготовці до проведення першої великої льотерійної розгривки — автомобіля та поїздки і перебування (один тиждень в Пальмас дель Мар Вілля в Пуерто Ріко). Ці цінні нагороди подарували для Січової Фундації — автомобіль „Меркурі", Линкс Л) фірма Вінер Форд, перебування в Пуерто Ріка (вартістю 1,500 дол.) — визначна „Січова" родина і оплату подорожі в обидва боки вартістю 400 дол., відома Українська фірма подорожей „Сковп Травел, Інк.".

Весь прихід із цієї льотерійної розгривки, що відбудеться на Новорічному балю УСВТ „Ч. Січ" в приміщеннях Голідей Інн в Сомервіллі (31-го грудня ц.р.), призначений на спортововиховну працю „Ч. Січі" та стипендії для потребуючих учасників Спортової Школи „Ч. Січ" в 1986 році.

Січова Фундація продовжуватиме теж окрему збірку на будівельний фонд для придбання для української молоді Культурно-Спортового Центру. Усі пожертви на згадані фонди Фундації можна повністю відтягати від федерального й стейтового податків. Після звітування і ширшої та ділової дискусії на внесок, що його згадав в імені контрольної комісії В. Василак, збори уділили одноголосно уступаючій Управі абсолюторію. На внесок номінаційної комісії вибрано управу на однорічну каденцію в такому складі: інж. О. Сташків — голова, М. Стебельський — заступник, Марійка Бокало — секретарка, О. Напора — фінансовий секретар, мґр О. Труш — муж довір'я. Окремо вибрано Організаційний комітет Фундації в такому складі: Надя Матківська, Дарія Біназеська, Ярослав Снилик і О. Твардовський; контрольна комісія: В. Василак, д-р В. Бакун і Д. Бобеляк.

Під сучасну пору управа Січової Фундації проводить акцію розпродажі льотерійних квитків на згадані виграші. Продовжується теж акція організації нових членів Фундації. Зацікавлені прихильники української молоді як у стейті Ню Джерзі, так і в інших стейтах Америки можуть ставати членами Фундації. За інформаціями слід писати до: The Sitch Foundation, 680 Sanford Ave, Newark, N.J. 07106.

(от)

Наука...

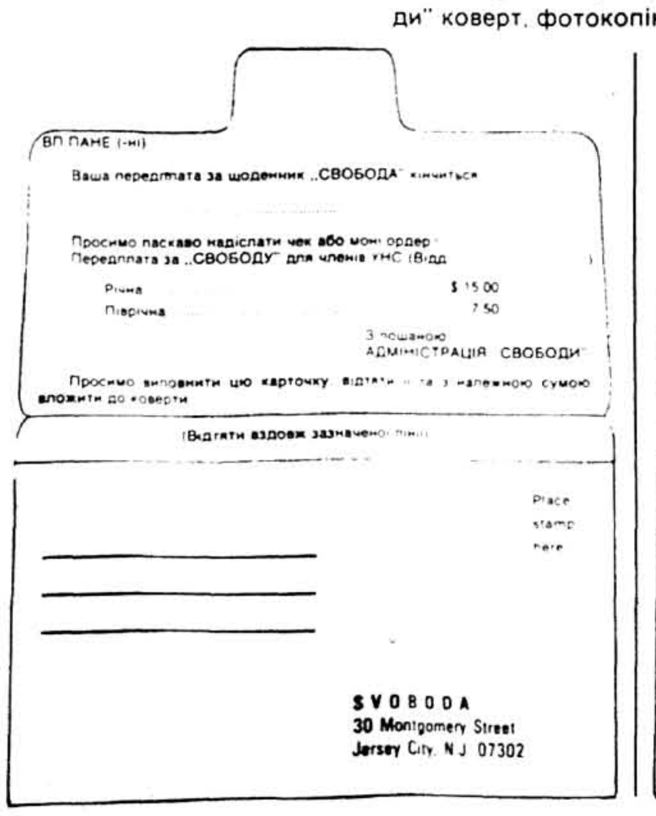
(Закінчення зі стор. 2)

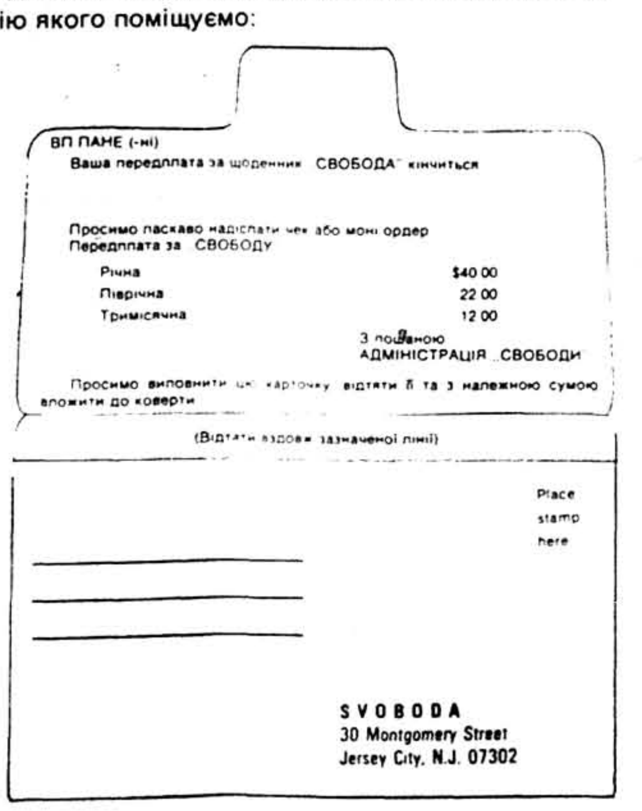
шуванні її молекул стала б приреченням землі на вічну смерть.

Чим більше вивчаємо космос, тим більш загадковим він стає для нас. Найбільшою історичною помилкою релігії слід вважати її неґативну настанову до наукових дослідів, що поставило з черги науку в опозиції, чи радше у рід нехтування нематеріялістичними теоріями. Але як звичайно правда — завжди посередині. Це дуже влучно з'ясував найбільший фізик світу, Альберт Айнштайн, який сказав, що „наука без релігії — крива, а релігія без науки — сліпа".

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ „СВОБОДИ"

Для вигоди своїх читачів Адміністрація „Свободи" зміняє систему повідомлень про близький речинець вплати належности за передплату. Нові пригадки включають також заадресований до „Свободи" коверт, фотокопію якого поміщуємо:

Після відчинення коверту, горішню частину слід виповнити, відтяти вздовж зазначеної лінії та з належною сумою вкласти до зворотного коверту та вислати до „Свободи".

Адміністрація „Свободи" має на меті цією удогідненою та більш коштовною системою осягнути кращу та скорішу обслугу читачів „Свободи". З огляду на це, просимо негайно висилати належність, не чекати на другу пригадку.

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЮТЬ

Катерина і Лідія Федків, діти з мішаного подружжя — батько Михайло, кол. в'язень нім. концнтр. табору, який помер в 1980 р., мати англійка, пошукують рідню батька, що походив з Устрик Долішніх, яка можливо еміґрувала до ЗСА. Вістку про них або їх самих проситься подати на адресу Ліґи Амер. Укр. Походж. — Чікаґо.

League A.U.D. Inc.
841 N. Western —
Chicago, Il. 60622

● РІЗНЕ ●